

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2039/2023
14.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Дуњић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Дринка Павловић“ из Куршумлије, чији је пуномоћник Никола Динић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 699/23 од 22.02.2023. године, у седници већа одржаној 14.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 699/23 од 22.02.2023.године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 699/23 од 22.02.2023.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 126/22 од 14.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је прецизирани тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за одлазак и долазак са рада за период од јануара 2018. године закључно са фебруаром 2020. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 110.285,60 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 699/23 од 22.02.2023. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П1 126/22 од 14.10.2022. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија

ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиљи накнаде на име неисплаћених трошкова превоза за одлазак и долазак са рада. О овом праву тужиље и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу наведеног, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 08.02.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Ревизија тужене није дозвољена ни у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 2) ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, јер се та одредба не примењује у случају када је другостепени суд преиначио само одлуку о трошковима поступка.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић